

The background of the book cover is a dark, atmospheric photograph. It features a bright, glowing full moon in the upper left quadrant, partially obscured by the dark, silhouetted branches of a tree. The sky is a deep, dark blue, and the overall mood is mysterious and contemplative. The text is overlaid on this background in a clean, white, sans-serif font.

Kamila Radová

 Akademie 1
Mezi dvěma světy

Kamila Radová

AKADEMIE 1

MEZI DVĚMA SVĚTY

PODĚKOVÁNÍ

Za slova i za celý příběh o zaklínačích chci nejprve z celého srdce poděkovat autorům i autorkám z celého světa, od nichž pochází mé prvotní inspirace a vize o „mém světě“. Velký vděk vzdávám i těm, kdo mi naslouchali a opravdu se zajímali o to, co tvořím, čím trávím spoustu svého času a třeba čas od času prohodili či napsali slova povzbuzení. Vážím si jich a hřejí mne – často mne poháněla kupředu. A děkuji i právě tobě, čtenáři/čtenářko, co sis koupil můj malý velký sen. Strípek světa, ve kterém zčásti žiji.

Speciální poděkování patří zejména třem lidem, jejichž nadšení a ochota pomoci a naslouchat leckdy prolomila ledy spisovatelského bloku. V první řadě děkuji mé sestře Týnce, bez níž by mě ani ve snu nenapadlo psát příběhy. Ona sama píše knihu. Dovolila mi kousek přečíst a je zajímavá a poutavá a těším se na ni.

Za druhé děkuji mé kamarádce Karolínce za její cenné rady, korekturu knihy i bezmeznou důvěru v mou spisovatelskou duši i um. Ona mi svědčila na svatbě, a také jako první vtiskla příběhu papírovou formu.

Zatřetí moc děkuji mému manželovi za dny, večery i noci, kdy mě nechal tvořit a snít a nikdy v můj sen nepřestal věřit. Tobě, Tome, za trpělivost a lásku, kterých jsi mne naučil.

Nakonec děkuji celému svému okolí za čerpanou inspiraci a připomínám své rodině a přátelům – jakákoliv podobnost mezi nimi a knižními hrdiny je čistě náhodná.

S láskou v srdci, Autorka ♥

O 12 let dříve

Evan byl na učitelské schůzi, což znamenalo, že není nablízku a nevrátí se dříve než za několik hodin. Sylvie sevřela v dlani medailonek ležící na stole a poslala do něj další příval vzpomínek. Tyhle byly poslední. Zavřela oči. Byla vyčerpaná. Toužila po odpočinku po všem tom kouzlení. Ale už nezbývalo moc času. Donutila své prsty se pohnout. Sevřít šperk a přitlačit si jej do dlaně. On jí ho dal. V čase, kdy mu věřila víc než sama sobě. Stiskla kov, až se jí obtiskl do dlaně. Zabořilo to. Snažila se přivyknout si na bolest. Zlenivěla tu až příliš. Namlouvala si, že je v bezpečí. Věřila, že se k ní už nedostane. Teď však nezáleželo jen na ní. Na ní samotné pramálo. Zapnula si řetízek kolem krku a vydala se za svou dcerou.

Holčička ležela v postýlce a byla zcela klidná. Víčka se jí třepetala, jak se propadala do říše snů. Na tváři jí ulpěl nepatrný něžný úsměv. Sylvie zpívala ukolébavku. Zalykala se. Po tvářích se jí kutálely slzy jako hrachy. Nedokázala je potlačit. Sledovala svou dceru – svou dvouletou maličkou – jak klidně a pravidelně oddechuje. Hladila ji po hlavě – možná naposledy. Srdce jí tlouklo jako splašené. Bylo to jen několik týdnů, co se objevily ty vize, jako důkaz jejího stále ještě silného pouta s Tobiasem. Mrazilo ji z toho v zátylku i za ušima.

Otřela si slzy hřbetem ruky a otevřela šuplík postýlky. Tam mezi pyžamy nahmatala skrytou zkumavku. Vytáhla korek a obrátila ji dnem vzhůru. Na dlaň se jí rozprostřela chladná slizká hmota tenká jako papír. Další zamrazení. Vzpomínka na noc v lese. Téměř svítalo

a ona tahala a tahala, až byl dost velký. A prošla skrz. Zamrkala a snažila se soustředit. Mračila se. Hmota ji chladila do dlaně a její ruce jednaly zcela instinktivně. Ani jej nemusela tvarovat. Byl jí oddaný. Podvolil se jejím prstům.

Dívka ležela na boku. Z pusinky jí tekla slina. Sylvie jí druhou rukou uhladila vlásy. Přiložila dlaň k hlavičce své dcery a nechala ho najít si cestu skrz její ucho. Ta malá se sotva patrně zachvěla, než se znovu uvolnila a její obličej se vyjasnil. Hmota se spojila s tělem. Až se vzbudí, nebude si na ni už pamatovat. Až se vzbudí, bude žít život, jaký si zaslouží. Bude daleko odtud. A co je nejdůležitější – v bezpečí.

A já budu nejspíš mrtvá.

Zaplašila tu poslední ošklivou myšlenku a naposledy své dítě políbila na čelo. Holčička cosi zamumlala ze spaní a zavrtěla se.

„Miluju tě. Miluju tě víc než cokoli na světě,“ zašeptala a pohladila ji po hlavičce.

A právě proto odcházím.

Naposledy stiskla malé ručičky. Naposledy se na ni podívala. Zavřela oči a odepnula si náhrdelník z krku. Vložila jej do krabičky spolu s dopisem a zapečetila kouzlem. Balíček skryla do postýlky pod růžový polštářek s kočičkou. Začala kouzlit. Využila veškerou moc, kterou vládla, aby své dítě udržela v bezpečí.

A od sebe, pomyslela si temně.

Evan jediný ji bude moci najít. A jen on ji bude moci poslat pryč. Nikdo jiný.

Vstala. Zakázala si ohlédnout se. Každý další krok byl těžký jako olovo. Stoupala po schodech a její slzy zvolna usychaly. Otevřela

poklop a vstoupila na světlo. Vyslala náboj přímo do dřeva. Vchod dolů již neexistoval.

Usadila se v kuchyni na židli. V hlavě se jí zjevil obraz tří mužů. Už jsou téměř tady. Zbývá sotva několik minut. Strnula. A čekala.

Žaludek jí udělal kotoul, když uslyšela rázné zaklepání. *Dorazil dřív, než čekala.* Zbýval poslední zákrok. Na ní samé. Korek další zkumavky odskočil. Další slizká chladivá hmota. Další zapomnění. Zhluboka se nadechla a vydala se k hlavnímu vchodu. Dobře věděla, kdo čeká za dveřmi, i přesto ji však polil studený pot, když stiskla kliku.

„Anabelo, má lásko, postav na čaj.“

Nikdo jiný jí Anabela neříkal. Jen on.

Tobias tam stál, s láskyplným úsměvem, jako kdyby byl milující manžel, který se vrátil po práci domů. Jenže nebyli manželé. A tohle nebyl jejich dům. A ona věděla ze všech nejlíp, že není tím, kým se zdá být. Láskyplný úsměv byl jen chladnou maskou zlosti a utrpení.

Ustoupila a nechala ho vejít do domu, který patřil jinému muži. Srdce se jí sevřelo zlou předtuchou.

Za ním vkráčeli dva velcí a mohutní muži. Z bot jim odpadávaly kusy bahna. Sylvie se ze všech sil snažila, aby se pohybovala klidně. Natočila vodu do konvice a postavila ji na sporák. Zapálila plotnu a strnule se posadila ke stolu. „O čem chceš mluvit?“ zeptala se. Svůj hlas plně kontrolovala. Byl bez bázně a působil dojmem vyrovnanosti.

Tobias se naklonil blíž k ní, obličej prostý emocí. „Kde je moje dcera?“ sykl.

„Ona je mrtvá,“ zalhala ihned bez mrknutí oka. Část jejího mozku už té lži dokonce uvěřila. Hrála o čas. Čekala, než se zakázané vzpomínky uzavřou úplně. „Zemřela při porodu.“ Hlas se jí zatřásl opravdovým smutkem. Bylo dokonáno.

Tobias prudce vstal a strčil do stolu. Patrně ho chtěl převrhnout v dramatickém gestu, ale stůl se ani nehnul. Hromotluci přistoupili zezadu k Sylvii a zvedli ji na nohy. Srdce se jí roztlouklo jako zvon. Kdysi její nejlepší přítel ji vzal za bradu a donutil ji na něj pohlédnout. „Nevěřím ti ani slovo,“ zasyčel.

„Říkám pravdu,“ naježila se. Uměle nastolený klid byl ten tam.

„Nechte nás o samotě. A prohledejte dům,“ řekl těm mužům.

Potom ji chytil pod krkem a přitiskl ke zdi. Chytla ho oběma rukama za zápěstí a snažila se ho odtlačit, ale byl silnější.

„Ty hloupá holko. Opustila jsi mě. Miloval jsem tě, ale hnusíš se mi. Už tě nikdo tolik milovat nebude. Nikdy! Rozumíš!“ Sjel ji lascivním pohledem a jeho sevření povolilo. Urovnal si límec košile. „Stále jsi krásná.“

Ani nemrkl. Hypnotizoval ji svýma temnýma očima. Byly jako neprostupné černé tůně zkažené vody, v níž cosi zetlelo. Zetlelo to i v něm. Znechuceně polkla a promnula si hrdlo, kde ji svírala jeho ruka.

Vzápětí ji chytl za vlasy a trhl. Ucítila prudkou bolest až v lebce a do očí jí vhrkly slzy. Klesla na kolena. Rukama si kryla hlavu, v níž jí bolestivě tepalo. Dívala se na něj skrz prsty.

Sedl si k ní. Setřel jí slzy. „Ztloustla jsi,“ šeptl. „Ale to nevádí. Oběma nám... neprospívá... být od sebe. Ublížil jsem ti?“

Cukla sebou při jeho dotyku. Oči se mu proměnily. Odrazilo se v nich světlo.

„To jsem nechtěl,“ zamumlal. Jeho oči na ni hleděly se soucitem a bázní. „Vrať se domů a zkusme to znovu,“ navrhl.

Nedokázala si vybavit, kdy si uvědomila, že ho nemiluje. Kdy se láska změnila v nenávist bez jakéhokoliv mezistupně. „Chováš se jako psychopat,“ procedila skrz zuby.

„Cože?“ usmál se a odhalil nepřírozeně bílé zuby. Vypadaly ostřejší, než si je pamatovala.

„Nikam s tebou nepůjdu.“ Zvedla k němu urputný pohled.

Jeho oči potemněly. „Lásko,“ řekl měkce a pomohl jí na nohy. „Vraťme se domů a na ty poslední dva roky prostě zapomeňme.“

Zatnula zuby. To jediné, na co se vzmohla, bylo zavrtění hlavou. Kdyby tušila, jak těžké to bude, bývala by spolkla prášky na spaní. *Proč to vlastně neudělala?* Konec by byl rychlý, bezbolestný.

Pohládl ji po tváři. Uhladil jí pramen světlých vlasů za ucho. Bylo jí pouhých dvacet let a cítila se, jako by prožila už tisíce životů. Každá vteřina se jí propalovala do kůže jako věčnost. Slyšela blížící se kroky. Zvedla hlavu.

„Nic tu není,“ zahřměl pro ni neznámý hlas. „Hračky, mrňavý oblečení, nic...“

„Hm.“

Tobias vydechl nosem. Nesnášel prohru. Nenáviděl, pokud se spletl. Oči se mu zúžily na štěrbinu. Ona byla tou, která ho donutila prohrát. A to byla chyba. Nepřípustná. Vzal její bradu mezi palec a ukazovák. A praštil jí proti zdi.

V hlavě jí vybuchla bolest. Sesunula se na zem. Z pravého spánku jí crčela krev. Cítila, jak jí teče po obličeji a odkapává na dřevěnou podlahu. *Dřevěné parkety? Ach ano.* V hlavě jí blikal maják nějaké myšlenky. Pokoušela se ji uchopit, ale byla kluzká a smýkala se.

Kroky se přiblížily, než zcela utichly. Schoulila se do klubíčka. Rukama si zakryla obličej, před kterým se zastavily černé lesklé boty, na nichž nebylo bláto ani prach. Držela oči otevřené dokořán. Stálo jí to neobyčejné úsilí. Teď se nemohla propadnout do nicoty. Ne v tomhle domě. Ne na parketách od krve.

„Řekla, že jsem psychopat,“ zaslechla ho, jak se zvonivě zasmál. „Zvedni ji,“ dodal o poznání chladněji.

Pod tělo se jí podsunuly silné paže.

Ztratila vědomí.

1. Teorie

Svívalo. Sluneční paprsky prozařovaly nevysoké stromy a odrážely se o zelenou hladinu rybníka. Na vodě plavaly lekníny a spadané listí. Bylo ticho a klid, jen sem tam zafoukal vítr. Bylo příliš brzo, než aby se někdo koupal. Chodila jsem se po břehu, dotýkala se vysokého rákosí a tiše si broukala tklivou melodii. Slova jsem si vybavit nedokázala. Ale ta melodie byla dokonalá.

Na bosých nohách mi ulpívala ranní rosa a příjemně studila. Rozhrnula jsem rákosí u mola a zahleděla se na třpytící se hladinu. Vydala jsem se vpřed. Stará prkna byla vlhká a všelijak se prohýbala. Necítila jsem strach. Moje nohy každý kousek dřeva důvěrně znaly. Nadechla jsem se větru a ptáci se rozzpívaly. Zdálo se, že ožívají mou melodií.

Ale byl tu i jiný zvuk. Kdesi za mými zády. Nepatřil sem. Nebyl přirozený tomuto místu.

Zprudka jsem se otočila. Sledovala jsem koruny stromů a čekala, až se někde něco pohne. Občas tu bývaly veverka, zajíci i toulavé kočky.

Tohle však nebylo ani jedno z toho. A já strnula. Z jednoho stromu mě pozorovaly tmavozelené oči. Byly zcela lidské. Leknutím jsem nadskočila a ztratila rovnováhu. Zřítěla jsem se na znak do rybníka a zády rozčísila hladinu. A klesala ke dnu. Nohy se mi zamotaly do vodních rostlin a já nemohla k hladině.

Ucítila jsem tupý náraz. Oči se rozevřely dokořán. Vytrhla jsem se ze snu a záhy zjistila, že jsem spadla z postele a nohy vězely zamotané

v přikrývce. Srdce mi freneticky poskakovalo v hrudi, ale pomalu nacházelo své pravidelné tempo. Vymotala jsem se z toho spletence a postavila se na nohy. Slunce hřálo za oknem. Nastavila jsem mu tvář, zatímco jsem sbírala peřinu z podlahy a házela ji na postel.

Dveře se rozlétly a dovnitř nakoukla moje máma. „Co vyvádíš?“ zeptala se s pobaveným úsměvem vepsaným do tváře a zastrčila si pramínek tmavých vlasů za ucho.

„Zdál se mi živý sen,“ osvětlila jsem jí.

„Aha,“ zamyšleně kývla. „Zdalo se ti, že jsi ninja?“

Její úsměv byl nakažlivý. „Jo, přesně mami. Ninja.“

Očima jsem zabloudila k budíku a ten se jako na povel rozezvonil. Vypnula jsem jej a odebrala se do koupelny. Umyla jsem si obličej a stáhla vlasy do culíku. Pod očima se mi rýsovaly kruhy. Večer jsem se začetla a zřejmě ponocovala příliš dlouho. A do toho ten podivný sen. *Nebo právě kvůli tomu? Co to mělo znamenat?*

Oblečená do úzkých džínů a bílého tílka jsem vyrazila rovnou do kuchyně. Do nosu mě praštila vůně čerstvých palačinek a ovoce. A čokolády. Uprostřed stála máma a olizovala si čokoládu z prstů jedné ruky. Druhou pohybovala s pánvičkou a obracela její obsah.

Dorazila jsem právě včas, abych prostřela. V okamžení přede mnou přistály tři úhledně zamotané palačinky s broskvemi a čokoládou uvnitř a sypané cukrem. S chutí jsem se pustila do jídla. Bylo to vynikající. Zkrátka moje máma byla ta nejlepší kuchařka pod sluncem. Vlastně druhá, až po tátovi.

„Táta už šel?“ zeptala jsem se s plnou pusou.

„Ano. Dneska mají i nultou hodinu. K čemu to jako je, učit se už od sedmi od rána? Nedává to smysl. Beztak nebude nikdo dávat pozor. Docela ho lituju.“ Nalila si kávu a upila.

„Kdyby mě učil táta, dávala bych pozor i o půlnoci,“ zazubila jsem se.

„Nepovídej?!“ nadzvedla obočí. „Radši si pospěš, ať nepříjdeš pozdě.“

***

Dojedly jsem, umyla si tváře od cukru, vyčistila zuby, natáhla si přes hlavu svetr. V předsíni jsem si obula tmavomodré conversky, které mi mamka koupila minulý týden. Ty předešlé jsem nosila až do roztrhání. Dala jsem jí pusu na tvář a zabouchla za sebou dveře bytu. Schody jsem sbíhala po dvou. Bydleli jsme ve třetím, a tedy nejvyšším, patře bytovky. Bez výtahu. Vyšla jsem ven a mžourala do náhlého světla.

Byl listopad, ale teploty se stále pohybovaly okolo dvaceti stupňů. Jako kdyby to léto odmítalo vzdát. Slunce už příjemně hrálo nehledě na to, že byla tak půlhodina po východu. Vrazila jsem si do uší sluchátka a zapnula iPod.

Míjela jsem samoobsluhu a malé náměstí s fontánou a břízovou alejí. Bytové domy se zvolna proměnily v domy a vilky se zahradami. U jednoho takového jsem jako každé všední ráno zastavila a dvakrát krátce stiskla zvonek. Opřela jsem se zády o cihlovou zídku a zavřela

na moment oči. Hladina nad hlavou se uzavřela a já se ponořila do zvuků hudby a nechala si svítit slunce do obličej.

O dobrých deset minut později mi někdo vyndal sluchátka z uší. Rychle jsem zamrkala a vypnula iPod. Elí se na mě zazubila. Po obou stranách hlavy měla rozčepýřené drdůlky. Vlasy měla dokonale plavé a podél obličej vyšisované téměř doběla. Kontrastovaly s její pletí stále ještě opálenou od moře. Byla nalíčená řasenkou a tužkou na oči. Dodávalo jí to divoký kočičí zjev.

„Nazdar,“ pozdravila jsem ji jemně a oplatila jí úsměv.

„Ale ty řasenku nepotřebuješ. Máš dost tmavé řasy,“ řekla mi, když se poprvé líčila u nás v koupelně a nechtěla mi ji půjčit. Znaly jsme se tenkrát sotva měsíc.

„A ty jsi zase blondýna. Svět je nespravedlivý. Smiř se s tím,“ vyhrkla jsem a tahala se dál.

Řasenka spadla na zem, a po podlaze se rozprskly černé cákance. Druhý den mi do školy donesla blond barvu na vlasy. Postavila krabici provokativně přede mě na lavici a prohlásila, že jí nikdo nikdy neříká, co má a nemá dělat. A já na to: „Zvykni si.“ Od toho incidentu jsme byly nerozlučné kamarádky.

Ačkoliv jsem si vlasy neobarvila, umím si sama sebe představit jako blondýnku. Občas dokonce vidím v hladině svůj vlastní odraz. Napustím vodu do umyvadla a myju si obličej. Najednou je tam.

Akorát jsem starší a mám světlé vlasy orámované kolem obličej. Ráda si sebe takhle představuji – jako chytrou blondýnku s úsměvem

a tvůrčí myslí. Umělkyni, možná. V ateliéru, kde mám piano a barvy a štětce a můj foťák. A celý ten bordel z mé hlavy se vejde do jedné přeplněné místnosti.

A jindy si lehnu do vany a zajedu hlavou pod vodu. Oči nechám zavřené a vnímám, jak se mi rozehřívá tělo, jako bych snad dokázala přimět vodu, aby byla teplejší a nikdy nevychladla. Zdá se mi pak teplejší. Nejspíš jsem snílek. Skutečnosti si přibarvuji.

„Země volá sestru. To jsem ráda, že mě vnímáš,“ netrpělivě pohodila hlavou a vytrhla mě tím ze zamyšlení.

Sjela jsem ji pohledem. „Sluší ti to,“ řekla jsem a obdivovala její bílé džíny a černé tílko s potiskem, které se zavazovalo za krkem na šňůrku.

Natáhla si růžový propínací svetr a protáhla se. Oproti El vypadal standardně každý úplně nemožně, ale ona mi ráda pomáhala udržet s ní v módě krok. Od události s řasenkou uběhlo už víc než rok a my spolu chodily po nákupech a do kina do maličkého obchodního centra, které bylo jedinou zrenovovanou budovou ve staré zástavbě. Hned vedle bývala stará zasedací budova, která byla přestavěna snad před dvaceti lety. V přízemí byl bazén a v patře knihovna, kam jsem směla chodit hrát na piano. Jinak tahle rádoby obec neměla co nabídnout. Snad jediné bistro, kde obstojně vařili a připravovali tu nejlepší horkou čokoládu se šlehačkou, jakou jsem kdy pila.

Z druhé strany břízové aleje se nacházel rybník se skokanským molem a listnatý les, který se stácel do kopce, kde se nacházel starý gotický kostel. A to bylo celé. Malebná vesnička uprostřed ničeho zvaná Onyx.

Teta Ebbi často prohlašovala, že si asi myslíme, jací nejsme hipsteři, poněvadž se stěhujeme do totálního zapadákov, který se navíc jmenuje po nějakém šutru. Ale de facto to bylo souměstí – Onyx, Avanturin a Ortoklas.

Ela tu žila odjakživa. Žasla jsem, jak může někdo s takovým smyslem pro módu přehrabovat oblečky v butiku a koupat se v zelenavých vodách rybníku. Existuje pro to jediné vysvětlení. Ona je dokonalá.

Elena Elnerová je má spřízněná duše. Jsme jako opravdové sestry, a protože ani jedna z nás skutečnou sestru nemá, trávíme spolu spoustu času. Vzájemně u sebe přespáváme. Svěřujeme se jedna druhé. Nikdy jsem na tohle svěřování příliš nebyla. Ani jsem nikdy neměla kamarádku, které bych říkala svá tajemství. Své pocity a trable jsem dřív svěřovala jen rodičům, nebo tetě. A občas byly jen moje. Ale s Elí to bylo jiné. Jako by to vždycky poznala, ještě než jsem něco řekla. Jako by mě znala líp, než se znám sama. Jako by mě znala od vždycky.

A tak jsme si povídaly. O všem. A neustále. A musím přiznat, ač nerada, že moje kamarádka je docela drbna. I přesto jsem si ale byla jistá, že moje tajemství u ní zůstanou v bezpečí. Vždyť drby přece vznikají o populárních lidech, a to já nebyla ani náhodou. Byla jsem na to až příliš ostýchavá, samotářská a nevýrazná. Do Onyxu jsem zapadla okamžitě. Zapadákov byl zřejmě místo přesně dělané pro mě – stejně jako pro ostatní nudné lidi, mezi které se má nejlepší kamarádka ale neřadila. Elena by zazářila i v Hollywoodu.

„Víš, co se povídá o Penny? To je příšerný!“ Ve slově příšerný vyslovila první slabiku až moc důrazně.

„Povídej,“ pobídla jsem ji, jako by to snad bylo nutné.

El se do mě zavěsila a začala vzrušeně drmolit. „O víkendu přespávala na mejdanu. Bylo to u nějakého kluka z gymnázia. A prý se spolu zamkli v pokojíčku. Takový skandál!“

Tušila jsem, na co naráží, ale v tomhle ohledu jsem byla absolutně nezkušená. Nikdy jsem nikoho ani nepolíbila. Vlastně mě kluci zatím nijak zvlášť nebrali. „Hm,“ zamumlala jsem jen a to jí stačilo.

El byla expertka na skandály. Všechny její historky byly přibarvené. A příliš detailní. Hlavně pokud se jednalo o starší kluky. Byla královnou dramatu.

„Sto procentně se mezi nimi něco stalo. Nejspíš už není panna.“

El rozhodila rukama v dramatickém gestu a zavrtěla rezolutně hlavou. Vyprskla jsem smíchy. Šťouchla mě do žeber a vykulila oči. Hned na to se rozesmála také.

Stanuly jsme před školou. Hlouchky studentů postávaly a bavily se mezi sebou. Někteří kluci stáli bokem a kouřili cigarety. Větší i menší skupiny si vzrušeně povídaly.

Bylo tu rušno jako každé pondělí. El mi stiskla paži, když se její pohled zastavil u Penny. Se svými kamarádkami Carly a Lenou postávaly před školou v mini sukních a lodičkách a s malinkatými kabelkami.

„Musím zjistit pravdu,“ oznámila mi kámoška dramaticky a vydala se za Penny do hlouchku. Nemělo cenu jí to rozmlouvat. Byla paličatější než já.

Sevěřela jsem popruh batohu a zaplula do školy. Tohle *kdo s kým* šlo mimo mě. El si myslela, že je to tím, že jsem plachá. A že s kluky historky prostě nemám. Ale asi by mě to nezajímalo ani tak. Ve svých čtrnácti a půl si vážně myslím, že jsou důležitější věci k přemýšlení, než jestli je Penny panna, nebo už ne. Bylo mi to jedno. Od začátku školního roku jsem se soustředila hlavně na přijímačky na střední.

Hodila jsem batoh na lavici a posadila se. Natáhla jsem si nohy a čekala, až se mi kámoška zase vrátí. Ani jsem si neuvědomila, že беру do ruky blok a tužku a kreslím. Ruka mi sama jezdila po papíře a soustředila se na detail. Vnímala jsem, že se mračím. Vždycky jsem se při kreslení mračila.

Eliina brašna žuchla vedle mojí a ona se posadila. Vypadala rozjařeně. Ostatně jako vždycky, když na něco přišla. Oči jí jasně plály. Skandál. Spěšně jsem zaklapla blok a protáhla se. El s vážným výrazem pokývala hlavou. Hned na to protočila oči v sloup a začala se nekontrolovatelně hihňat.

***

Do konce týdne už nás žádný skandál nečekal. Hodiny ubíhaly nudně jako obvykle a čas se natahoval jako růžová žvýkačka. A teploty klesaly. Rychle. V pátek dokonce sněžilo. Zbývalo pět týdnů do Vánoc. Natáhla jsem si čepici a připlácla si vlasy k obličejí.

„Už můžeme?“

El si opřela hlavu o skříňku a hlasitě si povzdychla. Vypadalo to komicky. V ruce svírala svůj telefon a zamávala mi s ním před obličejem.

„Co?“ uculila jsem se. „Hodinu ti nikdo nenapsal?“

Věděla jsem, kde je můj telefon. Byl na dně batohu. Většina holek i kluků mělo telefon jako přilepený k ruce. Chodili po škole a neustále volali, nebo ťukali esemesky. Ale El byla jen královna esemesek. Kdykoliv jsem jí zavolala, věděla jsem, že to zvedne hned na první zazvonění. Linku si nechávala volnou pro mě. Tedy kromě času, kdy jsme byly spolu. Což bylo vlastně v jednom kuse.

„Volal mi táta. S mámou chtějí jít na večeři. Zdá se totiž, že se přistěhovala do města další nová rodina. A oni je musí poznat jako první. Tahle charita mě jednou zabije.“ Předstírala, že se střílí do hlavy.

Obě jsme se zasmály.

„Ty víš, co to znamená, vid’?“ ušklíbala se.

„No jo,“ naoko jsem zamrkala. „O hodinu méně kecání v bistru nad horkou čokoládou.“

„Nejmíň o dvě. Děláš, jako by o nic nešlo?“

„No, tak to přesuneme?“ zkusila jsem navrhnout.

Skousla si ret. „Asi jo.“ V očích jí svítila nová naděje. „Ale ukradnu si tě na celý den.“

„To beru. Alespoň mi povyprávíš, jak jsou příšerní.“ To příšerní jsem vyslovila afektovaně jako ona vždy, když to říkala.

Vyprskla smíchy a ani já se neudržela. Zapnula si růžovou pérovou bundu až ke krku a podržela mi dveře ven. U toho se stále smála.

K večeři byly brambory pečené ve slupce, kuřecí plátky a malé kapustičky. Vařil táta. Byl fenomenální kuchař a jako takový měl svoje vyhlášené speciality. Když vařil on, nesměl nikdo jiný do kuchyně. Usadila jsem se vedle mamky na barovou stoličku.

Pila červené víno, což bylo u ní vždycky dobré znamení. „Naliju ti trošku,“ nabídla mi a od oka odměřila jednu deci.

Upila jsem. Víno bylo poměrně sladké. „Voní to úžasně,“ podotkla jsem k jídlu.

„Vy tam vypadáte úžasně, holky. Eveletova děvčata. Občas nevěřím, že ke mně tak krásné ženské patří.“ Táta obrátil kuřecí plátky a zazubil se na mámu.

„Nás se jen tak nezbavíš. Zvlášť, když umíš tak skvěle vařit.“

Mamka mě objala kolem ramen a políbila na čelo. Tyhle jejich slovní přestřelky tu byly pořád. A nejvíce jich bylo, když se blížil víkend. Asi za to z části mohlo víno.

Nicméně byla jsem ráda, že se milují. I po tolika letech. Ve škole se v jednom kuse mluvilo o tom, že se něčí rodiče hádají, nebo rozvádějí. Penny bydlela jen s maminkou už od svých šesti. A nejspíš proto vyhledávala tak často kluky. Chyběl jí mužský vzor. Neměla tátu, který by jí řekl, co je správné a co ne. Který by ji vyslechl a nechal ji cítit se výjimečnou a důležitou.

„Hela říkala, že zítra budou večeřet s tou novou rodinou. Elí se prý hrozně vztekala. Nejspíš byla i sprostá.“

„To je pravda.“ Upila jsem další doušek a táta přede mě prozíravě postavil sklenici vody. Nalila jsem jí trošku do vína a trošku víc na bar. „Ale je od ní hezké, že mě nechce vyměnit za jinou novou holku.“ Táta po mně hodil utěrku a já otírala rozlitou vodu, když mě napadlo. „Vlastně, počkej, mají vůbec děti?“

Maminka se zrovna zhluboka napila ze sklenice, a tak jen přikývla a mumlala s plnou pusou. Konečně polkla.

„A, můžeme jíst,“ pronesl pan kuchař a tvářil se spokojen se svým dílem.

Vzala jsem si svůj talíř a usadila se do rohu na lavici. Helena byla Elenina máma. S mamkou spolu pracovaly na úřadě jako účetní a archivářky. Ani nevím, jestli se dřív spřátelily ony dvě, nebo já s Elí. Bylo to zkrátka rodinné pouto.

Dřív jsme se v jednom kuse stěhovali. Můj táta byl doslova ten nejvíce žádaný učitel dějin a přírodopisu na střední škole. Cítil tedy morální povinnost, věnovat se studentům na každém gymnáziu alespoň po přechodnou dobu. Teď však bylo něco jinak. Líbilo se nám tu. Zapustili jsme kořeny. Doufali jsme, že zůstaneme. A bydleli jsme tu už přes rok, takže se to každým dnem stávalo více pravděpodobným.

Napíchla jsem kapustičku a celou si ji vložila do úst. K tomu jsem přidala kousek masa a bramboru. Bylo to vynikající.

„Ansenovi,“ navázala mamka tam, kde jsme skončily. Nesnášela přetrhávat nitě. „Ona je právnička a on architekt. Takoví chytrí lidé.“

„Už nebudeme ti noví my,“ opáčila jsem s plnou pusou.

„Elenka se prý hrozně vztekala,“ uculila se a pohlédla na mě. Asi čekala, že jí to vyvrátím. Anebo potvrdím.

„Nebyla zrovna nadšená,“ přiznala jsem. „Ale to už jsme řešily.“

Další kývnutí. „Setkala jsem se s nimi. Nesli do archivu kupní smlouvu. Koupili dům. A tvůj táta bude učit jejich syna. Chodí na gymnázium. Je mu šestnáct, tuším.“

Zůstala jsem sedět s otevřenou pusou. Kapusta visela na vidličce na půli cesty do úst. Pak jsem pokrčila rameny a dala si ji do pusy.

„Ty se tváříš,“ rozesmála se.

„To jen, že Elí asi neví, že mají syna. A teď je ze mě komplik. Hrozím se, jak bude vyšilovat, že jí to neřekli.“

Ted' už se smál i táta.

***

Dala jsem si horkou sprchu a zabalila se do županu. Usadila jsem se na posteli a rozčesala si mokré vlasy. Chtěla jsem vytáhnout z batohu knihu. Četla jsem právě Shakespearova Hamleta. Snažila jsem se načíst něco z povinné četby, než půjdu na střední. Ale ruka se mi zastavila na bloku. Otevřela jsem ho. Z posledního listu skicáku na mě zíraly oči v ostře řezané chlapecké tváři. Byla to kresba tužkou. Ale kdyby nebyla, dala bych ruku do ohně za to, že budou zelené.

Ležela jsem v trávě u rybníka.

„Liv? Tohle je příšerné. Hned sem pojd’.“

Eliin hlas přicházel ze staré stodoly u lesa. Potom jsem ji i uviděla. Mávala na mě. Usmívala se. Vstala jsem a doběhla k ní. Zastavila se mezi dveřmi.

„Napřed počítej do deseti.“ Zabouchla mi dveře před nosem, než jsem stačila cokoli říct. Vzala jsem za staré dřevěné dveře, ale byly zamčené. Na zádech jsem ucítila čísi pohled.

Vyšel zpoza stromu. Byl vysoký a hubený a černé vlasy mu padaly do obličeje. Pomalu vykročil. Pak na mě upřel zelené oči. A já strnula. Vypadal jako vystřižený ze starého časopisu. A přitom byl mladý. Ušklíbl se. Srdce se mi rozeběhlo rychleji a hlavou mi blesklo, že mi asi ublíží. Zacouvala jsem a o něco zakopla –

Dopadla jsem tvrdě na podlahu. Zase ten sen.

Co to bylo za kluka? Nevzpomínám si, že bych ho někdy předtím viděla.

Bylo osm ráno. Srdce mi bilo o překot a pomalu se zklidňovalo. Vymotala jsem se z peřiny, natáhla si legíny a tričko a posadila se k psacímu stolu. Začala jsem dělat domácí úkoly, abych ten sen dostala z hlavy.

Den jsem strávila úkoly a čtením. Seděla jsem u psacího stolu, hryzala tužku a poslouchala Bangels. Hudba se linula z obýváku. Mamka vysedávala na koberci a broukala si. Rozhodla se roztrdit staré fotografie a stále chodila za mnou do pokoje, aby mi je ukazovala. Táta musel na učitelskou schůzi, takže jsme zůstaly s mámou samy. Dočetla jsem Hamleta. Několikrát si poslechla cédéčko Bangels obsahující i naši oblíbenou písničku Eternal flame. Vázalo se mi k ní

mnoho zážitků z dětství. Za celý den jsme nevytáhly paty z bytu. Ani jsem nezavolala Elí, abych ji varovala, že mají Ansenovi syna. Akorát bych ji tím rozhodila. A to jsem nemohla riskovat.

Myslela jsem na to, i když jsem vycházela v neděli z domu. Minula jsem samoobsluhu, alej a městskou knihovnu a archiv a zatočila vlevo k Eliinu domu. Zazvonila jsem dvakrát. El se téměř okamžitě vyřítla ze dveří jako střela. K mé úlevě vypadala šťastně.

„Mám novinku!“ vypískla vzrušeně.

Nevěřicně jsem na ni zírala. Úplně zářila.

„Seznámila jsem se s jedním klukem. Víš, jak jsem byla včera s rodiči na té večeři?“ Koukla na mě. Přikývla jsem. „Ukázalo se, že ta mámina nová kolegyně má už dospívající děti. Denisovi je šestnáct a chodí do prváku na gymnázium. Vážně je moc milej a okouzlující. A má malou sestru. Teda je jí dvanáct, ale moc hezky se o ni stará. A víš, co jsem ti říkala? Kluci, co mají mladší sestru, jsou nejlepší.“ Tohle všechno vychrlila naráz a teprve pak se zarazila.

„To je skvělé,“ pokusila jsem se.

„Ale nepozval mě na rande, takže můj život skončil...“ mlela dál. „A může za to máma. Vůbec mi o něm neřekla. No věřila bys tomu? Z trucu jsem vyrazila v džínách a bundě a skoro nenamalovaná.“ Protočila panenky. Pak jí naskočil resuscitovaný úsměv. „A taky je docela vysokej. A moc hezky se směje. Ale ani si neřekl o číslo.“ Pokrčila rameny a našpulila pusy. Náhle dělala, že je jí to jedno, ale já věděla, že není.

„Zjistí si ho sám, jestli si na tebe teda dost věří. A pokud ne, pořád můžeš přemluvit mámu, aby je pozvala na večeři znovu. A znovu a znovu.“

Vyplázla na mě jazyk. „Ty jsi pitomá,“ oznámila s vážnou tváří.

„Ty jsi pitomá, El. Copak by bylo možné, aby ses mu nelíbila? Ach můj Bože!“

Zaculila se a zavěsila se do mě. Cestou do bistra začala plánovat, co by si vzala na první rande. „Víš, mám takovou teorii,“ pronesla hrdě.

„Ne?! Už zase?“ dobírala jsem si ji.

„Zmlkni Eveletová!“ Štouchla do mě ramenem. „Tahle je vážně skvělá. O líbání. Spočívá v tom, že první polibek s určitým klukem vyžaduje perfektní načasování a perfektní oblečení,“ hrdě se usmála. „Je to velice důležité. Bude se od toho odvíjet váš další vztah. A taky šance na další rande. A já si to teď ověřím v praxi,“ vysunula spodní ret. „Teda jestli mě pozve.“

Vyprskla jsem smíchy. Věděla jsem, že El s nikým nikdy doopravdy nechodila. Byla sem tam na rande, a dokonce jezdila na tábory, kde hráli flašku. A v létě jsem ji viděla, jak políbila jednoho kluka. Nikdy předtím jsem ji ale neslyšela o někom takhle básnit. Zvláště, když to byl úplně cizí kluk. Vrhla na mě zamračený pohled a já zmlkla. Hned na to jsem ji přesvědčila, že ji rozhodně pozve, pokud je normální a má vkus.

S El jsem zapoměla na všechny problémy. Daly jsme si horkou čokoládu a vyrazily nakupovat. Zkoušely jsme si oblečky v butiku a já právě narazila na jeden moc hezký kousek. Byly to černé pletené šaty na ramínka. Elegantní a jednoduché. Rozhodla jsem se, že si je

koupím. Spíš mě El přemluvila. Sama si toho koupila mnohem víc. Strávily jsme zkoušením a nakupováním několik hodin. Když už nás bolely nohy a kručelo nám v břiše, zastavily jsme se znovu v bistru a daly si sendviče a cappuccino s pěnou.

„Táta koupil lístky na koncert. Na příští sobotu. Chtěla bys jít s námi?“ Pusu měla plnou kuřecího sendviče, ale byla jsem blázen, když jsem si myslela, že ji to zastaví v mluvení.

„Ráda bych, ale v sobotu jedeme s mámou za babičkou. Vánoční povinnosti,“ zamumlala jsem a zakousla se do svého sendviče.

S babičkou jsme si nebyly blízké. Nebyla jsem si jistá proč vlastně. Příliš jsme ji nenavštěvovali. A připadalo mi, že jí to tak vyhovuje. Maminka mi vždycky říkala, že to není nic proti mně a ať se s tím netrápím, ale když se přiblížila návštěva, vždycky jsem se nad tím pozastavila a začala uvažovat. Aspoň na okamžik. Do Vánoc zbývaly čtyři týdny.

***

„Tak jaký byl koncert?“ vytasila jsem na svou spřízněnou duši, když vyšla v pondělí ráno ze dveří a usmívala se od ucha k uchu.

Úsměv se ještě rozšířil. „On tam byl taky,“ vyhrkla.

„Kdo?“

„Denis přece,“ vypískla.

„Nebyla jsi na tom koncertě s rodiči?“

„No jo! Teda mámě nebylo moc dobře, tak nakonec jen s tátou. A Denis se dal s taťkou do řeči, a potom jsme se bavili o hudbě a

o škole a tak. No a táta šel pak na bar pro pití a než se vrátil, Denis mě stihl pozvat na rande.“

Radostně jsem zatleskala. El nadšeně vypískla. „Ve čtvrtek jdeme na večeri do bistra, a já mu pak mám ukázat náš zapadákov. Tak si po škole nic neplánuj. Budu potřebovat pomoc s oblečením.“

Celé dopoledne přšelo. Ze sněhu zbyla jen vodnatá břečka. Klouzalo to. Conversky se mi promáčely během pár kroků. Nejspíš už je čas nosit pořádné boty. Nohy mi křehly a už jsem se těšila, až si vezmu suché ponožky. „Co kdybychom si u tebe stáhly film?“ navrhla jsem.

Souhlasila.

Navlékly jsme se do domácího oblečení a zalezly do její velké postele, naproti které na zdi visela velká plazmová televize.

Stáhly jsme horor. Bylo to o klukovi, který zavraždil celou svou rodinu. Vlastně jsem nakonec koukala spíš sama. El přebrala celý šatník a dělala u toho hrozný povyk. Co si proboha vezmu na sebe – se změnilo na – nemám co na sebe – a než jsem se nadála, už řešila, že si ode mě něco vypůjčí. Ty černé pletené šaty. Souhlasila jsem. Film už skončil a venku byla tma jako v hrnci. Na rozloučenou mě políbila na tvář a já spěchala domů.

Ten den se mi zase zdálo o tom klukovi se zelenýma očima. S tím rozdílem, že stodola hořela. Utíkala jsem, zakopla a spadla do jezera. Probudila jsem se na zemi a přemítala, že už nebudu koukat na horory.

Tři noci jsem se pořádně nevyspala. Sen se vracel každý den. A vždy to bylo totéž. Lekala jsem se, zakopávala, nebo padala do jezera

kdykoliv, když jsem spatřila zelené oči. Ať už stodola hořela nebo ne. Občas jsem zaslechla, jak ten kluk něco křičí. Něco mi říká. Těsně před tím, než moje tělo rozčíslo hladinu jezera, nebo dopadlo na záda na tvrdou zem. Z padání z postele se mi udělalo několik modřin. Ze špatného spánku se mi pod očima rýsovaly kruhy. Ve škole jsem se nedovedla soustředit. Lekala jsem se na školní chodbě úplně normálních zvuků a byla poněkud mimo. Ke konci týdne mě máma nechala doma v domnění, že jsem nemocná.

Ležela jsem v pyžamu na pohovce, přes sebe přehozenou deku. Na stolku se kouřilo z velkého hrnku zeleného čaje s medem. Snažila jsem se odpočívat, ale spát jsem odmítala. Doslova jsem panikařila.

Odpoledne se k nám zastavila El, aby si vypůjčila šaty. Rychle odešla, vzhledem k tomu, že mamka ani já jsme neměly dostatek make-upu pro její „velký večer“. Byla jsem si jistá, že to zvládne na výbornou. Víc jsem se bála o Denise než o ni. El chodila na rande celkem často. A ta její líbací teorie byla celkem děsivá.

K večeru jsem se pokusila o spánek. Nedokázala jsem však přestat přemýšlet a celou hodinu se jen převalovala. Znovu jsem rozsvítila lampičku a otevřela okno. Usadila jsem se u stolu a načrtla si do bloku jeho tvář už po několikáté.

Co jsi zač? Proč bych se tě vlastně měla bát? Uvažovala jsem, proč bych s ním neměla ve snu mluvit. Marně. Rozhodla jsem se to zkusit. Třeba to rozluští snovou záhadu jakési smyčky. Z hlediska psychologického...

Tu noc se sen nedostavil. Prospala jsem půl dne a vzbudil mě až telefonát od El. Volala, aby mi sdělila podrobnosti svého rande. Na

polibek došlo. A ona vypadala jako filmová hvězda. To neřekla, ale já to věděla. Další rande si domluvili už na sobotu. Pak měla přijít ke mně. Rodiče odjížděli beze mě a směla jsem ji pozvat, abych nebyla sama doma. Neradi mě opouštěli, přestože jim bylo jasné, že neudělám nic, co bych neměla.

Dospávala jsem celý probdělý týden a po pozdním probuzení jsem byla malátná. Takže jsem si šla večer lehnout brzy. Dlouho jsem jen zírala do stropu, a když se konečně dostavil spánek, byl opět klidný. Bezesný.

2. Nazírání

„Zdál se mi stále dokola jeden sen, celý týden,“ oznámila jsem jí, když jsme v sobotu seděly na pohovce v obývací místnosti a dívaly se na televizi, přes sebe přehozenou deku, a jedly jsme donesenou čínu. „Rozhodla jsem se to vyřešit, ale najednou ten sen přestal.“

„Hm,“ pronesla Elena, aniž by na mě pohlédla. Vypadala, že o něčem dumá.

„Vnímáš mě vůbec?“

„Ovšem,“ řekla a věnovala mi nevinný pohled. Nevnímala mě ani v nejmenším. „Řekni mi o tom víc.“

„Hm,“ protáhla jsem zase já.

Nakrčila ramena a vložila si do úst další sousto nudlí s gyrosem.

Vzdala jsem se. Nechala jsem ji v jejích myšlenkách a o tom snu už radši mlčela. „To nic. Nech to být.“

„No tak, nenuť mě to z tebe páčit.“

„Tak jo. Zdá se mi o jednom klukovi. Dokola a dokola. On má zelené oči a... je to trochu děsivé.“

El se přezíravě usmála. „To zní vážně děsivě,“ protáhla ironicky. „Ale jestli jde o mého kluka, sestro, tak to teprve děsivé bude.“ Stále se usmívala. S Denisem to začínalo být vážné.

„Zmlkni a poslouvej. Chce se mnou asi jen mluvit, ale vždycky se leknu a většinou odněkud spadnu. A pak spadnu z postele a jsem vzhůru. Nejde mi to rozlousknout.“

„Liv, já vím, že jsi trochu stydlivá. Teda jako ničemu to nevadí. Víš, jsi holka a je to roztomilé...“ Nacpala si do úst další sousto a zmlkla. Dnes výjimečně nestíhala mluvit a jíst naráz. Třeba to bylo těmi hůlkami. Občas nebylo vůbec snadné sousto uchopit.

„Chceš lžici?“ zeptala jsem se a čekala, až bude pokračovat.

Zakroutila hlavou a konečně promluvila. „Chci říct, nemáš ani kamaráda kluka.“

„To s tím nesouvisí. O klucích jsem mluvit nechtěla.“

„Ne?“ podivila se.

„Rozhodně. Spíš o výkladu snů.“

„Hm,“ zavrňela, ale už se znovu vzdálila a nevnímala mě. „Nelekej se, jo? Na Vánoce přijede můj bratranec Ryan. Trochu jsem mu o tobě říkala a moc rád by tě poznal.“ Upřela ke mně pohled svých pomněnkových očí. Sledovala mou reakci.

Úplně to překroutila. O tom jsem mluvit nechtěla.

O Ryanovi Elí nikdy moc nemluvila. Občas za ním jezdila, ale to bylo celé. Byla to část jejího světa, který se mě netýkal. A teď nás chce seznámit? Dívala se na mě dál a já nemohla říct ne. „Ty jsi děsná,“ usmála jsem se.

„To záleží na úhlu pohledu,“ zaculila se a pohodila vlasy. „Nebudeš pořád zavřená doma nebo v knihovně. A co se týče toho snu? Co když máš málo podnětů a proto se ti obrazy opakují? Napadlo tě to?“

Teď mluvila jako moje máma. Tyhle rady jsem nesnášela. *Venku není o moc víc vzduchu než u otevřeného okna, tak o co jde? A reálný svět mám kolem sebe taky...* Elí se možná cítila zle, že tráví tolik času s Denisem a nevěnuje se mi. To byla celá ona. Se vším si dělala hlavu.

„Chápu,“ hlesla jsem. „Děkuju, že se o mě staráš. Ráda se s ním seznámím, ale ať to není trapné... prosím.“ Tváře mi při té představě zrůžověly.

„To bych ti nikdy neudělala,“ vytřeštila oči. „Ryan je zcela normální. Tak třeba ti vyžene z hlavy sny o divných a děsivých klucích.“ Ušklíbla se.

Zamračila jsem se. Srandu si ze mě dělat nemusela. „Beztak to bude tvoje vina. V jednom kuse vykládáš o Denisovi a můj mozek to zřejmě inspiruje nebo co.“ Řekla jsem to jen tak. Neměla jsem tušení, co ty sny znamenaly – jestli něco znamenaly. Bylo to jako chytlavá melodie, která vám uvízne v hlavě a leží tam, dokud nepřijdete na to, kde jste ji slyšeli. A já si nemohla vzpomenout, kde jsem toho kluka viděla. A kdo to byl. „Nemám strach, jen tomu nerozumím. Nikdy jsem se s ním nesetkala,“ zamumlala jsem.

A přece se mi o něm zdálo.

Kruci!

Zvedla obočí. „Náhoda. Zkus na to nemyslet a ono to přestane. A neodbíhejme od tématu. Ryan se ti bude líbit, uvidíš. Třeba ti pomůže nabrat, ehm, zkušenosti.“

Plácla jsem ji přes ruku. „To, že chodíš s klukem déle, než týden z tebe ještě nedělá expertku přes vztahy.“

Rozesmála se. Byla šťastná. Takhle jsem ji nikdy neviděla. I dříve si sem tam s někým vyšla, ale nikdy to nepřerostlo v nic vážného. El si držela odstup. Nikdy se s nikým nedostala přes třetí rande. S Denisem to začínalo být vážné. Poznala jsem to na ní.

To, že jsem se El svěřila, neproběhlo právě podle mých představ. Po bezesném víkendu, začal sen na novo. A tentokrát jsem neměla ani příležitost si s ním promluvit. Ve snech zuřila vichřice. Trhala mu slova od úst a já se k němu nemohla dostat dost blízko, abych slyšela, co se mi snaží říct. Bylo to matoucí. Vítr nás šlehal do obličeje a vlasy nám v něm létaly okolo hlavy. Až jednou se ke mně přiblížil víc a natáhl ruku. Naše prsty se téměř dotkly. Ucítla jsem slabý elektrický výboj a otevřela oči.

Na konečku prstu, tam, kde se mě téměř dotkl, jsem měla fialovou modřinu. *Uhodil snad do něj blesk? Bylo to snad skutečné? Ale jak by mohlo...*

***

Rodičům jsem se svěřit nemohla. Pravděpodobně by mě poslali k psychiatrovi nebo na hypnoterapii. Snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že v tom není žádný skrytý význam. Snažila jsem se na to nemyslet. Ze všech sil. Ale nebyla jsem toho schopná.

Bezmyšlenkovitě jsem zírala z okna a ruka mi sama jezdila po papíře. Nakreslila jsem jeho tvář jako už tolikrát předtím. Portrét byl detailnější než kdy jindy. Vlasy vlající okolo obličeje, hluboký a soustředěný pohled pronikavých zelených očí a ostře řezaná čelist. Tvářil se vážně a neústupně. Pod hlavou se rýsovala široká ramena. Byl velice pohledný. To uvědomění mě vyvedlo z míry a do tváří se mi nahrnula krev. *Třeba si to jen namlouvám.*

Zmateně jsem na kresbu zamrkala. Opatrně jsem vytrhla list ze skicáku a položila jej do šuplíku. Na něj jsem navršila učebnice. Když jsem vrátila ruce na psací stůl, trochu se mi trásly. Byly studené. *Co se to se mnou děje?*

Voda v konvici se vařila. Zalila jsem si zelený čaj do největšího hrnku, který jsem ve skříňce našla.

„Vypadáš bledá,“ poznamenal táta, který se zničehonic objevil vedle mě. Leknutím jsem nadskočila a on se tomu nepohnutě zasmál. Dal si do hrnku dvě lžičky rozpustné kávy a zalil je vodou. „Cítíš se dobře?“ Nasadil starostlivý výraz.

„Ano,“ zalhala jsem. „Trochu je mi zima. Taky mám kupu domácích úkolů a nechce se mi do nich. Ale jinak fajn.“

To už byla pravda. Ve škole nás teď nešetřili. Zbývalo jen pár dní do vánočních prázdnin a my dostali horu úkolů a každé odpoledne jsem se učila na některý z testů, které jsme podle osnov museli stihnout do Vánoc. Učila jsem se svědomitě každý den a dostávala jedničky nejhůře dvojky. El strávila tři odpoledne v týdnu s Denisem, ale její výsledky nebyly o tolik horší. Snažila jsem se jí pomáhat a opakovala si s ní, aby nahnala ztracený čas. Nevypadala ale, že by ji to trápilo. Stále zářila.

„Co kdybychom v týdnu zajeli vybrat stromek do Avanturinu?“ navrhl.

„Skvělý nápad.“

***

Konečně nastal pátek. Dohodly jsme se s El, že si uděláme holčičí večer. Byly jsme v jejím pokoji, který byl asi čtyřikrát větší než ten můj. Vlezly jsme si do její obrovské postele, pustily si pár filmů a přitom si nalakovaly nehty. El růžovým třpytivým lakem a já fialovým na rukou i na nohou. Okolo půlnoci nás Hela poslala spát.

El si načechrala polštář a rozhodila přes něj své vlasy. Ležely jsme tváří k sobě v její velké posteli – jako už tolikrát předtím – a ona se usmívala. Čekala jsem, až začne, ale mlčela a jen se culila.

„Co je?“ nedalo mi to.

„Denis je prostě úžasnej,“ vydechla. Upřela na mě své andělsky modré oči. „Těším se, až ho zítra poznáš. Víš, je jiný než ostatní kluci v jeho věku. Rozumnější, milejší i hezčí. A vůbec není namyšlenej.“

Na nočním stolku nechala rozsvícenou lampičku, abychom si mohly povídat a hledět si při tom do očí. Odpověděla jsem jí úsměvem.

„Chtěla bych pro tebe taky někoho takového... Nevíš o někom?“

Složila jsem si ruce pod hlavou. Před očima se mi vynořila tvář toho kluka ze snu. *Říct pravdu nebo ne?* Nikdy jsem jí nelhala. *Co když ale ten kluk nebyl skutečný? A jen jsem si to namlouvala?* „Ryan přece ještě nepřišel,“ šeptla jsem místo toho.

Oči se jí rozšířily. „Hm, to je pravda,“ zazubila se.

Zabořila jsem hlavu hlouběji do polštáře a promnula si modřinu na konci ukazováku. *Byl snový svět reálný?* Bylo to matoucí a také trochu zvláštní pomyšlení. El se natáhla a zhasla.

„Dobrou noc,“ zašeptala.

Otočila jsem se na druhý bok a okamžitě usnula.

„Vstávej, šípková Růženko, už je bílý den.“ Kamarádka seděla na kraji postele, oblečená a nalíčená. Vlasy si stáhla do culíku.

Nic se mi nezdálo?

Zmateně jsem zamrkala a zdvihla se do sedu. „Kolik je hodin?“

El přivřela oči. „Už jedenáct pryč,“ oznámila. „Ve dvanáct nás tu vyzvedne Denis. Běž se připravit.“

Vyskočila jsem na nohy, vzala si ručník a zívajíc zmizela za dveřmi koupelny. Dlouho jsem se tak krásně nevyspala. Osprchovala jsem se a oblékla. Vlasy jsem si nechala rozpuštěné. „Co máte se mnou v plánu?“ zahalekala jsem přes dveře. Nanesla jsem si trochu řasenky.

„Nic speciálního. Myslela jsem na oběd. Ty se už stejně nestihněš nasnídat, tak ti to přijde vhod.“

Vrátila jsem se k ní do pokoje a zazubila se. K jídlu jsem měla zdravý vztah a Elena naštěstí také. Zнала jsem hodně holek, které nejedly. Nebo aspoň tvrdily svému okolí, že nejedí. To nebylo nic pro nás.

Denis přišel na čas. Napochodoval na verandu a vyměnil si s Helenou pár zdvořilostních frází. El mě popadla za ruku a táhla mě po schodech dolů. Málem jsem zakopla a sletěla dolů.

„Ahoj,“ usmál se Denis na svou holku. Ve tvářích se mu udělaly d'olíčky. Světle hnědé vlasy měl trochu rozčuchané. Ale byl stále hezký. Takový nedbale elegantní. Oči měl barvy karamelu a na El se

díval okouzleně. Skočila mu kolem krku a on ji objal tak, že se její nohy na okamžik odlepily od země. Hned ho pustila.

„Tohle je Liv, jak jsem ti o ní říkala.“

El se sladce zaculila a Denis mi podal ruku a potřásl jí. Měl pevný stisk tak akorát, jak by řekl můj otec. El mi vrazila do rukou kabát, políbila matku na tvář a vystrčila Denise ze dveří. Rozhodně neztrácela čas. Spěchala jsem za nimi.

Zalezli jsme do boxu v bistru a objednali si pannini se sýrovou pomazánkou a parmskou šunkou. A džus. El brebentila a Denise ani mě vůbec nepustila ke slovu. Byla nervózní. Asi měla strach, aby konverzace nezamrzla.

„Kam chceš jít na střední?“ zeptal se mě Denis z ničeho nic. Poprvé za hodinu a půl se dostal k tomu, aby promluvil. El si ukousla příliš velké sousto a snažila se ho rozžvýkat, což se, vzhledem k velikosti sousta, s mluvením skloubit nedalo.

„Vlastně jsem se ještě nerozhodla. Ale nejspíš na konzervatoř, nebo na gymnázium.“

„Konzervatoř říkáš?“ podivil se. O tomhle se zřejmě Elena ještě nezmínila. Pokrčila rameny a věnovala se svému sendviči. „Na něco hraješ?“

„Na piano. Od šesti let. Byla jsem na pár koncertech, ale bývám nejistá a nervózní a asi ani nejsem moc dobrá.“

„Nech toho, jsi nejlepší,“ přerušila mě El a praštila dlaní do stolu.

Denis jí tu ruku vzal do své a políbil. Elí zruřověly tváře a já sklopila pohled. Bylo to překrásné gesto. Zapípal mi mobil. Textovka od táty. Málem bych zapomněla na vybírání stromku.

„Budu už muset jít,“ sesbírala jsem se z lavice.

„Rád jsem tě poznal,“ usmál se Denis mile.

El se natáhla přes stůl a objala mě.

„Tak se mějte.“ Zamávala jsem jim.

Naposledy jsem se ohlédla, ale to už se muchlovali. Tváře mi zrudly a odvrátila jsem se. Vyšla jsem na ulici a uviděla naše auto. Táta mi mával a já se rozeběhla k němu.

„Čepici,“ napomenul mě a já s ní zamávala ve vzduchu, jako že ji mám.

Nasedli jsme do auta a za dvacet minut zastavili v Avanturinu. Ze souměstí to byla ta největší část. Začali jsme se proplétat mezi stromky malými i velkými, stříbrnými i temně zelenými, borovičkami i smrčky. Každý rok jsme kupovali živý stromek a každý rok jsme ho s tátou pečlivě vybírali.

„Jaký se ti líbí?“ zeptal se a zvedl mě, abych líp viděla na všechny naráz.

Měřila jsem sto šedesát tři centimetrů. Růstový spurt mě obelhal trošku, ale mohlo to být horší. Rodiče byli docela vysocí.

Nad hlavami mi cosi zasvítilo do očí. Ulicí jsem se dívala na menší náměstí, než bylo to, na kterém jsme právě stáli. Stála tam fontána. Odráželo se od ní světlo – asi kapky zmrzlé vody. Na její obrubě cosi leželo. Kus oblečení. Rukavice pravděpodobně.

„Tak co?“ vyfoukl táta.

Odvrátila jsem se a rychle se zadívala zpátky na stromy. „Támhle,“ ukázala jsem přímo před sebe. Octla jsem se nohama zase pevně na zemi.

„Zajdu pro něj,“ souhlasil.

***

Stromek jsme postavili do rohu v obývacíku, takže z jedné strany měl okno a z druhé televizi. Táta držel kmen zdvihnutý a já se snažila umístit jej do podstavce. Mamka se opírala o barový pult a posmívala se nám.

„Hlavně nám nepomáhej, Evo,“ odfrkl si táta sarkasticky.

Mamka se se smíchem zvedla a velice elegantně přistrčila nohou stojan přesně na to správné místo. Kmen stromku do něj zapadl jako ulitý. Táta si založil ruce na prsou a pozvedl pobaveně obočí.

„Tati,“ zakryla jsem si rukama ústa a potlačovala smích.

„Vypadá to, že jsi beze mě naprosto ztracený, Davide.“ Naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Sevřel ji v náručí.

Zbytek večera jsme koukali na televizi. Dávaly už vánoční pohádky a ty jsme měli rádi. Zachumlali jsme se do deky a pili čaj. Úplně jsem cítila to teplo rodinného krbu, které z nás sálalo. Nedovedla jsem si představit harmoničtější pár, než byli moji rodiče. S touto myšlenkou na rtech jsem i usínala.

Ze spánku mě však vytrhl rozčilený šepot. „Už jí to musíme říct,“ mamčin hlas byl prosycen emocemi. Kolísal, jako by prosila.

„Nezdá se mi,“ procedil táta mezi zuby.

„A proč ne?“ odsekla mu. „Znovu tě kontaktovala. Už je to jen otázka času. Bojím se. Co když se tu objeví, u našich dveří, a my nebudeme doma?“

Oba hlasy byly na okrajích ostré jako břitva.

„Taky se toho obávám. Teď ale není vhodná chvíle jí to říct. Tím ji neochráníme. Nebudu s tebou smlouvat.“

„Co když nás bude nenávidět?!“ Hlas jí vyskočil o oktávu výš, jak se zajíkla.

„Nevedou k ní stopy. Kdybys jen... chápala...“ Odmlčel se. „Tentokrát to bude po mém.“

Tátův hlas působil hrubý a to se mu nepodobalo. Srdce se mi roztlouklo rychleji. Očima jsem zabloudila k budíku. Bylo tři třicet ráno. Z jakého důvodu se hádali? V noci?

„Ty,“ ozvalo se po chvíli, „tomu nerozumíš. Vy muži to máte jinak. Znamená pro mě celý svět a nechci ji ztratit kvůli nějaké nejasnosti...“ Hlas se jí lámal. Bylo slyšet pláč.

„Vydržíme, než jí bude šestnáct,“ řekl nakonec.

Oni mluví o mně? Něco mi tají?

Nadzvedla jsem se na loktech a dala si polštář na hlavu. Byla jsem příliš unavená než abych myslela jasně. Neposlouchala jsem. A ty hlasy utichly.

***

Běžela jsem. Vítr mi foukal okolo hlavy a vlasy se lepily na obličej. Domy a tváře kolem mě se rozpíjely na neurčité skvrny. Tohle bylo poprvé. Nikdy před tím jsem neslyšela rodiče se hádat o něčem důležitém. Byla jsem z toho rozhozená. Nebo hůř. Měla jsem strach. Dlouho už si říkám, že budu běhat a důvod, který mě nakonec vyhnal

z domu, se mi ani trochu nezamlouval. V hlavě jsem si opakovala, že o nic nejde, a dozvím se to celé v pravý čas, ale něco ve mně tomu odmítalo věřit.

Byla jsem zadýchaná. Pod čepicí jsem měla vlasy úplně zpoceně. Ve stehnech mě páliło, jak jsem zrychlovala a zrychlovala. Sprintovala jsem okolo rybníka a na okamžik se tam zastavila.

Opřela jsem si dlaně o kolena a snažila se dýchat zhluboka. Vidění se mi rozmazávalo. Na plicích mě páliło, jak jsem dýchala studený vzduch. Nebyla jsem schopná popadnout dech. Stáhla jsem si čepici z hlavy a vlasy se mi rozsypaly po ramenou. Zahleděla jsem se na hladinu vody. Chvěla se. A šla od ní pára. Vracely se mi obrazy ze snů.

Konečně jsem se mohla normálně nadechnout. V krku mě páliło žízní. Zvedla jsem hlavu a zamrazilo mě. Stará stodola byla ve stejném stavu jako vždycky. Ale působilo to na mě jinak. Po těch snech o ohni a vodě. Vycouvala jsem z mýtiny a rozhodla se to oběhnout jinudy.

Zvolnila jsem až v aleji a prohlížela okna. Rázovala jsem ulicí. V kuchyni Eliina domu se svítilo. Byla sobota, půl deváté ráno. Najednou jsem nebyla vůbec zadýchaná. Dvakrát jsem krátce zazvonila a modlila se, ať je má spřízněná duše vzhůru a při smyslech. Otevřela jsem si branku a vyběhla schody a málem do někohe vrazila.

„Ou, ahoj.“

Ven vylezl světlovlasý kluk v džínách a triku. Zmateně jsem zamrkala a o schod couvla.

„Já jsem Ryan. Elenin bratranec.“ Usmál se a rukou si prohrábl vlasy. Vypadal vážně sympaticky.

„Ehm,“ Dostala jsem ze sebe. Cítala jsem, jak se mi do tváří hrne krev. „Aha, no jo... Elena je doma?“

Usmál se víc. Byl velice hezký. „Řekl bych, že ještě spí. Chceš jít dál?“

Kývla jsem a proklouzla kolem něj dovnitř. Byla jsem oblečená v teplácích a v mikině s kapucí. Vlasy jsem měla slepené potem. Žádné šperky. Žádný make-up. Ztěžka jsem zavřela oči. *Teda Liv Evelyetová ty se umíš uvést*, pokárala jsem se v duchu.

Stáhla jsem si čepici z hlavy a otočila se zpět k němu. Vzal mi ji z rukou a pověsil na věšák. Pak se na mě zadíval. Byl jako Elí, ale v klučičí verzi. Vyzařovala z něj zvláštní energie. Chvíli jsme na sebe jen zírali.

„Smím poprosit o vodu?“ protrhla jsem ticho.

Ryan se oslnivě usmál. „Jo, pojď.“

Šli jsme do kuchyně. Ryan mi natočil sklenici vody a já ji vypila najednou.

„Cos tam venku vlastně dělala?“ Zeptal se jakoby nic a opřel se o barový pult.

Bicepsy mu naběhly a stejně tak i svaly na ramenou. Znovu jsem zamrkala. „Já běhám.“

„Aha, pravidelně?“ Zatvářil se zaujatě.

„Ne. Vlastně jen dneska.“

Lehce se zasmál a já byla ráda, že sedím, jinak by se mi určitě podlomila kolena. Byl tak nenucený a milý a vypadal líp, než kluci ze školy. „Chodím pravidelně. Jestli v tom budeš pokračovat, můžeme jít někdy spolu.“

Vykulila jsem oči. „Třeba.“ *Rozhodně ne*, řekl mi mozek.

„Tak odkud znáš mou milovanou sestřenku?“

„Vlastně. Vlastně ze školy,“ vykoktala jsem.

A pak mi došlo, že jsem se nepředstavila. Neměl ani tušení, kdo jsem. Zřejmě mu to taky došlo. Mezi obočím se mu objevila přemýšlivá vráska. „Vlastně jsi mi neřekla svoje jméno,“ oznámil, i když to bylo naprosto zjevné.

Na okamžik mě napadlo, že si něco vymyslím a rychle odtamtud vypadnu. „Já jsem –“

Rozlétly se dveře a v nich stála Elí v celé své kráse. Na sobě měla pyžamo s malými dortíky a její vlasy nebyly vůbec rozčuchané. „Liv?“ Zvedla obočí a sjela mě pohledem. Pobaveně se usmála. „Ryane, jestli už jsi skončil s výslechem mojí sestry, tak si ji odvedu nahoru. Stejně přišla za mnou.“

Ryan se zatvářil navýsost dotčeně. „Nechala bys ji stát venku na mrazu. Snažím se být přátelský,“ ohradil se.

El se na něj sladce zaculila. Čapla mě za ruku a táhla do svého pokojíčku. Když za námi bezpečně zapadly dveře, omluvně se na mě zahleděla. Zvedla oči v sloup. „Měl přijet až pozítří. Měla jsem ti o té změně asi říct.“ Pokrčila rameny.

„Asi měla.“ Zabodla jsem pohled do země.

„Tak proč tu jsi?“ Vytřela si ospalky z očí. „Nezavolalas předem a je tak příšerně brzo –“ Zadržla se. „Stalo se něco?“

„Tak trochu,“ přiznala jsem. „Rodiče se včera v noci hádali. Spíš k ránu. Moc jsem toho neslyšela, tak si nejsem jistá, o co šlo...“

El ke mně ochrannitelsky přiskočila a objala mě. Posadili jsme se vedle sebe na její postel. Čekala, až začnu.

„Vzbudilo mě to. Křičeli na sebe. A táta spal v obývacím. Ráno jsem ho tam zahlédla.“ Naklonila jsem hlavu ke straně.

„Třeba o nic nešlo,“ utišovala mě. Zkus se chovat jakoby nic. A uvidíš. To se vyřeší. Tvoji rodiče se milují.“

Skličně jsem na ni pohlédla. „Ale pokud se rozvedou, odmítám si vybrat. Nastěhuju se k tobě.“ Řekla jsem to jen tak. Rozvod jsem si nepřipouštěla.

„To beru,“ zasmála se. Musela jsem se usmát také. „A co říkáš na Ryana?“

Zrudly mi tváře. Z toho se nevykrotím. „No, já... nevím. Teď nejspíš ze všeho nejdřív potřebuju sprchu.“

„Dej si ji tady,“ nabídla mi.

A mně bylo jasné, že je to jen záminka, aby ze mě mohla tahat moje pocity ohledně svého bratrance. Sice mi nebylo jasné, co si o Ryanovi myslím já, zato jsem si byla téměř jistá, co si on myslí o mně.

3. Vánoční večírek

„Teto Ebbi,“ vykřikla jsem a rozeběhla se přes vlakové nádraží k ní. Objala jsem ji tak pevně, jak jen to těhotenské břicho dovolovalo.

„Liv. No teda. Pokaždé, když tě vidím, jsi zase o kus hezčí. Nejspíš po mamince.“

„Ty jsi hodná,“ usmála jsem se a vzala jí sportovní tašku hozenou přes rameno. „Byla cesta příjemná?“

„Ve vlaku jsem si pospala. Vlastně mám pocit, že už jen spím nebo chodím čurat.“

Ebbi byla mamincina o deset let mladší sestra. Byla klidnější a opatrnější. A tišší. Myslela jsem si, že geny mám spíš po ní. Máma si z ní často dělávala legraci, že je kariéristka, když jí tolik let trvalo usadit se a mít miminko.

Teta to brala s humorem. Říkávala, že jen strejdovi Stefanovi dlouho trvalo, než ji požádal o ruku. V jiných situacích se smíchem tvrdila, že by si tehdy bývala vzala mého tátu a přebrala ho mámě, kdyby byla o trochu starší. To když obě pily víno.

Když jsem byla malá, často mě hlídávala. Studovala tehdy střední. A pak vysokou. Na její svatbě jsem byla za družičku. Byly jsme si blízké.

Teď už to s miminkem bylo na spadnutí a já se nemohla dočkat svého prvního bratrance. Snad nikdy jsem s žádným miminkem nepřišla do styku. Asi jen když jsem byla sama ještě malá. To už je ale hrozně dávno. Ani jsem nikdy neviděla žádnou svou fotku jako

batolete. Rodiče říkají, že si tehdy nemohli dovolit koupit kameru ani fotoaparát. Sotva vyšli z tátova platu. Teprve když mi byly dva roky, dostaly jeden od babičky. Od té doby mám fotek asi milion.

„Vítej v zapadákově, Ebbi.“ Táta ji políbil na obě tváře a ona se usmívala od ucha k uchu. Téměř poskakovala, ale moc se jí to nedařilo.

Vzal ode mě její tašku a uložil ji do kufru auta. Zavřel ho a galantně jí otevřel dveře na straně spolujezdce. Ebbi si sedla a úlevou vydechla. Já se usadila vzadu.

„A kdepak mám sestřičku? Netěšila se snad na mě?“

Táta se zasmál. „To právě naopak.“

„Uklízí,“ dodala jsem.

„Chudinka moje malá,“ vzdychla teta na oko smutně.

Zaparkovali jsme před domem. Táta vzal tašky a stoupal po schodech před námi. Já zůstávala s tetou pozadu. Na schodech se zadýchávala. „Krucí. Proč. Bydlíte. Tak. Vysoko.“ Odsekávala slovo za slovem.

„Je to jen třetí patro. Až porodíš, ani ti to nepřijde.“

„Ty seš mi nějaká chytrá.“

Konečně jsme byli u dveří. Otevřela jsem a ven se vyvalila velká voda v podobě mámy.

„Ebbinko,“ vypískla.

„Evinko,“ řekla teta ztěžka, ale vesele.

Obě ženy se objaly a pištěly štěstím. Taťka odložil tašky v předsíni a vrtěl nad nimi hlavou. „Uklidňuje mě už jen to, že je normální moje dcera, když už nikdo jiný z rodiny,“ řekl ke mně.

„Tati, tak to myslím, že u nás asi moc dlouho nebyla Elí.“

Táta se zaculil a položil si dlaně přes uši. Odkráčel do pracovny. Ženy se konečně hnuly ze vchodu. Mamka zavedla svou sestru do obývacího pokoje. Ebby se uvelebila na pohovku a nohy si složila pod sebe. „Konečně pohodlí,“ zaševelila.

„Budeme muset zajít s Liv nakoupit. Necháme ti tu Davida, ale ne, že to na něj budeš zase zkoušet,“ pronesla mamka a tvářila se smrtelně vážně.

„Ale prosím tě, copak takhle tlustá můžu někoho sbalit? Navíc tvého sexy manžela.“ Obě se zachichotaly.

„Já to slyšel,“ ozval se táta.

„Radši půjdeme,“ navrhla jsem.

Teta nám mávla na rozloučenou a přitáhla si pod záda další polštář.

***

Dávala jsem pomeranče do pytlíku.

„Čau,“ ozvalo se mi za zády.

Upustila jsem sáček a pomeranče se rozkutálely po zemi. Hned se sehnul a posbíral je. Nepřestával se usmívat. „Nechtěl jsem tě polekat.“

Vzal nový sáček, zavázal a podal mi jej. „To nic, Ryane. Díky.“ Tváře mi zrudly trapností, ale usmála jsem se.

„Vánoční nákupy?“

„Ne. Těhotná a hladová teta v našem obývacího pokoje,“ vyhrkla jsem. „Co ty?“

Chlapecky se zakřenil. „Nakupuju na vánoční večírek. Dorazíš, vid’?“

„Ovšem,“ ujistila jsem ho.

„Hele, co jsem objevila.“ Mamka stála najednou vedle mě a ukazovala mi tlusté vlněné pruhované ponožky. Vytrhla jsem jí je z rukou a schovala za záda. Ryan se vědoucně usmál. No jistě, že to viděl. Mamka zmateně zamrkala, ale v rámci zachování neutrálního území mlčela.

„Mami, tohle je Ryan. Eliin bratranec. Přijel za ní na Vánoce.“

„Těší mě,“ řekl Ryan.

„To mě taky,“ řekla moje mamka a zářivě se na něj usmála.

„Musíme už jít. Uvidíme se na večírku.“

Postrkovala jsem ji do bezpečné vzdálenosti. O další trapas jsem vážně nestála. Co kdyby si to s tím mlčením rozmyslela.

„Hele, uklidni se,“ culila se.

„Co?“ zatvářila jsem se rozpačitě.

„Řekla bys mi o Ryanovi, kdybychom ho tu nepotkaly?“

Zamračila jsem se. „Ovšem. Proč by ne? Jen mi to nepřipadalo důležité.“

„Vážně?“ zvedla obočí.

„Teď jsem to přece řekla, mami.“

„Takže se ti nelíbí?“

Do tváří se mi znovu nahrnula krev. Afektovaně jsem povzdychla. „Ani ho neznám.“

„Ale umí moc pěkně sbírat pomeranče,“ usmála se. Zase si mě dobírala.